

ELMÉLKEDÉS AZ ÉLET ÉS HALÁL KÉRDÉSÉRŐL

Az utóbbi időben sajnos sokszor kellett a halál könyörtelen voltával találkoznom, mivel rokonok, barátok, ismerősök távoztak az élők sorából. Voltak váratlan, hosszú vagy rövid ideig tartó betegségben elhunytak, akikért imádkoztunk, de az Élet és Halál Ura magához szólította őket. A fájdalom és a gyász után hálát adtunk Jó Atyánknak, mert meg van írva, hogy - mindenkor mindenekért hálát adjatok – mert Ő jobban tudja, hogy mi a jó nekünk, mint mi kérni tudnánk Tőle. Ezek után kezdtem el mélyebben foglalkozni a halál kérdésével, Isten Szentlelkének vezetésével megérteni és az Ő szemszögéből nézni a történeteket és Isten az Ő békességét adta a szívembe, mely minden értelmet meghalad, hogy ne nyugtalankodjék az én szívem. Ezért választottam ezt az emberek számára legfontosabb kérdést itt a látható világban, mert itt kell döntenie és nem mindegy, hogy hova kerül az ember a halál után.

A halál közös emberi sors. Hozzá való viszonyunk azonban sok mindentől függ, például attól, hogy milyen kultúrkörben nőttünk fel. A magyarok életről, halálról, elmúlásról alkotott képe az elmúlt ezer évben sokat változott. Az ősi magyar hitvilág szerint az emberek lelke és szelleme nemcsak addig létezik, amíg a test él. A lélek szó, amelynek eredeti jelentése pára a lehelettel van kapcsolatban, hiszen hideg időben jól látható a leheletünk, lélegezni azonban csak az élők tudnak. Őseink élethez és halálhoz való viszonyát alapvetően meghatározták a lélekkel kapcsolatos hiedelmek. Úgy gondolták, hogy több féle lélek létezik. Az első a testlélek, amely az élettani működés, valamint a szellemi, értelmi és érzelmi képesség hordozója is egyben és kettéoszlik életlélekre és én lélekre. De a továbbélés szempontjából az úgynevezett szabadlélek a legfontosabb, amely képes elválni a testtől és önálló életet élni. Géza fejedelem fia, Vajk – aki a kereszténységben az István nevet kapta – máig ható döntésre szánta el magát, a római pápától kért koronát. Trónra lépése után egy keresztény feudális állam megerősítésére és megerősítésére összpontosított. A kereszténység lassan, de biztosan teret nyert, és alapvetően módosította az emberek élethez, lélekekhez, túlvilághoz való viszonyát. A halált a létezés velejárójának tekintették és el is fogadták. A keresztények úgy tartják, hogy a test nem örökéletű, de a feltámasztáskor a halandók teste is újra magukra fogják öltetni az életet. Az ebben való hit tükröződik a Halotti beszédben is, amely az első összefüggő magyar nyelvemlék.

A halál kérdése alapvetően hitkérdés, ha a Biblia ez irányú tanításához akarunk közelíteni, le kell számolnunk azokkal a képzetekkel, amelyet az emberiség kultúrtörténete során a mitológia, a filozófia, a folklór, a vallások, a képzőművészet és az irodalom fogalmazott meg. Azoknak az embereknek, akiknek a haláláról, majd feltámasztásáról a Bibliában olvasunk, semmilyen élményről nem számoltak be. Mintha semmilyen közlésre érdemes élményük a halállal kapcsolatban nem lett volna, a lehető legtermészetesebben illeszkedtek vissza a megszokott mindennapi életbe. A Szentírás a halálnak a bűnhöz kötöttségét hangsúlyozza: a halál története a bűn történetéhez kötött. A Biblia szól a bűn és a halál összekapcsolódásának eredetéről és okáról az édenbeli történetben. A halál oka a bűn, vagy,

ahogy Pál apostol írja „a bűn zsoldja a halál” (Róm. 6,23). A bűn totalitásából adódik a halál totalitása is. Amint a bűn elhat minden emberre, úgy a halál is. A bűnerejének megtörése egyben a halál erejének megtörését is eredményezi (1Kor. 15,54-57). Mindkettő Jézus halálában és feltámadásában megtörtént. Amint a bűn történetének vége szakad, úgy a halálé is, hiszen az mint utolsó ellenség eltöröltetik (Kor. 15,26). A halál totalitása a Biblia holisztikus emberszemléletét igazolja. A teljes emberi lényt jónak teremtette Isten, a teljes ember elbukott, az ember teljes lényé megváltásra szorul. Az embernek teljes lényére kihat a halál, ezért olyan drámaian komoly Isten figyelmeztetése a bűneset előtt: „halálnak halálával halsz!” (1Móz. 2,17). Az ember teljes lényé részese lesz a feltámadásnak, és Krisztus megváltó műve nyomán a teljes ember részesülhet a teljes életben, az örök életben. A halál az élet ellentéte, az emberlét élet-halálkérdés! A Szentírás, nem az örök boldogságot állítja szembe az örök szenvedéssel, amikor az ember döntési felelősségét hangsúlyozza, hanem az élet és a halál ellentétére mutat rá (5Móz. 30,15-20). Az élet teljes aktivitás, biokémiai, fizikai, akarati, érzelmi, értelmi, szellemi, hitbeli tevékenységre képes állapot. Ezt a lehetőséget, életerőt Istentől – mint az élet forrásától és urától – kapja minden ember. Egyedül csak Istennek van hatalma élettelenből élő teremtani, és az életet fenntartani (1Móz. 2,7). A halál teljes passzivitás, biokémiai, fizikai, akarati, érzelmi, értelmi, szellemi, hitbeli tevékenységre képtelen állapot (Préd. 9,10). Ezt az állapotot az váltja ki, hogy Isten visszaveszi az életerőt, az életnek leheletét. A halál minősített formájáról is szól a Biblia, ez a „második halál” (Jel. 2,11; 20,14-15; 21,8). Csak azoknak lesz részük benne, akik életükben a végsőkig ellenálltak a számukra is felkínált üdvösségnek. Tehát ők választották a halált, mert elutasították az Életet, az élethez való jogot. Ők tehát ítéletre támadnak fel a „gonoszok feltámadásakor” (Jel. 20,5-15), hogy sorsuk végérvényesen megpecsételődjék abban a halálban, amiből nincs már feltámadás. Jézus halálának különlegessége helyettesítő jellegében van. Ő mindannyiunk vétkét, megátalkodottságát magára vette a kereszten. Az Atya elfordult tőle, átokká lett, majd kárhozati halált halt, mégpedig helyettünk. Mivel ártatlan volt, neki és egyedül csak neki nem volt személyes bűne, ezért nem hagyta őt az Atya a halálban, hanem feltámasztotta és megdicsőítette Fiát. Jézus vérenek érdeméért, akik hisznek Benne, megmenekülnek a második haláltól és részesei lesznek az első feltámadásnak. Reménységünk alapja Jézus ígérete: „aki hisz én bennem, ha meg hal is él. És aki él és hisz én bennem, az nem hal meg soha” (Jan. 11,25-26).

Bármennyire a halál világában élünk is, most már elér bennünket a feltámadott Krisztusnak a földre irányuló gyökere, és még felszívhat bennünket az Ő élő testébe, a Benne hívők közösségébe, akiket visz magával együtt a halálból át az örök életre. De a testi meghalás pillanatával ez a lehetőség is lezárul. Aki nem szívódott föl hit által Krisztusba, az örök halál állapotának olyan mélységeibe süllyed alá, ahová az örök élet csírájának a gyökerei nem hatolnak le. Siess hát, mert nem tudhatod, meddig van idő! A Krisztushoz való viszonytól függ, hogy mi lesz veled a halál után. Ha már itt a földön az Övé lettél, akkor érvényes rád a Feltámadás Urának az ígérete: SOHA MEG NEM HALSZ.